

Posudek na bakalářskou práci Niny Špitálníkové

Propaganda v KLTR: funkce, metody a vývoj

Poměrně rozsáhlá práce Niny Špitálníkové (164 stran) se snaží postihnout podstatu a metody, stejně tak i fungování severokorejské ideologie v poměrně dlouhém časovém úseku, který se víceméně kryje s osobou Kim Il-sönga. Tři větší celky práce se shodně orientují na podstatu šíření propagandy obecně, ale zejména v rámci etablování se režimu KLTR; cílem je popsat jejich cestu od stranického (ústředního, ideologického) rozhodnutí po jeho uskutečnění a možné důsledky. Práce se dotýká klíčových oblastí jejího působení, zejména medií a literatury, pro což je ovšem nutné vymezení základních rolí, které v tom byly Kim Il-söngovi přisouzeny.

Rolemi se zabývá první část, postavená na rozčlenění, které jí poskytuje Myersova kniha *Nejčistší rasa* (2013), zde výrazně podpořená obrazovými přílohami. Druhý celek mapuje totéž v literatuře, kde se opírá zejména o vynikající a věcně podložené studie Tatiy Gabrusenko a Sonji Häusslerové. Třetí celek má stejným způsobem popsat fungování ideologie v médiích: v ní se autorka ovšem spíše věnuje médiím samotným, než procesu prosazování kultu osobnosti (ideologie) a jejím změnám. U druhé a třetí části se dá stěží mluvit o vývoji, jde spíše o načrtnutou chronologii.

Práci se nedá vytknout nedostatek pramenů ani jejich kvalita, mezi uvedenými a zpracovanými jsou také archívy a vzpomínky přímých „svědků“. Na některých místech měla autorka logicky potíže s jejich hodnocením (a zejména s jejich věrohodností), což ovšem není u podobného tématu chybné.

Vzhledem k šíři osnovy se nedalo předpokládat, že by práce vedla k jakýmkoli platnějším závěrům; těm se ostatně každý specialista vyhýbá už proto, že veškeré informace z posledních desetiletí z KLTR jsou minimálně podložené, tudíž sporné. To ovšem bakalářská práce také nemusí, stačí slušná a vyvážená kompilace.

Ambice a informovanost Niny Špitálníkové byly nadprůměrné, proto je výsledek poněkud za očekáváním. Není nutné se vyjadřovat k jednotlivostem: zcela evidentní je malá provázanost částí a nepřiliš myšlenkově dotažená náplň celků. První, inspirovaný Myersem, v kvalitě obstojí, druhý však i přes kvalitní podkladový materiál nemá zázemí ve znalostech autorky, proto působí nevěrohodně a jde o pouhý krácený překlad z angličtiny. Třetí část odbočuje mimo téma a všímá si ideologie nebo klíčových témat v procesu medializace kultu osobnosti spíše okrajově, věnuje se více médiím samotným. Poslední téma bych doporučovala rozvést jako případnou magisterskou práci, zde je totiž možné se dobrat alespoň dílčích závěrů.

Pokud bylo řečeno, že autorka napsala práci, která je za očekáváním, myšlena je tím také její nižší schopnost pracovat s prameny (korejské téměř vůbec nepoužívá), kriticky je třídit a hodnotit.

Práci hyzdí jistá nedbalost v technických parametrech (nevyrovnané citace, odkazy apod.), toporný styl vyjadřování evokující angličtinu. Co je závažnější a co bylo zčásti odstraněno v průběhu práce, byla neznalost ideologického pojmosloví (souvisí s věkem autorky) a autorčina „nesžitost“ s fungováním jakékoliv ideologie. Proto se dopouštěla podstatných nepřesností v názvosloví, které má střední generace ještě zafixované, stejně jako i přirozené hodnocení některých jevů.

Na práci si cením zaujetí, s jakým ji Nina Špitálníková psala, cením si jejího zájmu o fungování KLCDR a nástrojů režimu zejména. V průběhu samotného psaní textu byla též schopná a ochotná reagovat na připomínky a zapracovávat je.

Práci s výše uvedenými výhradami **doporučuji k obhajobě**.

Navrhované hodnocení: **velmi dobře až dobře**

V Praze, 1. 9. 2013

Doc. PhDr. Miriam Löwensteinová, Ph.D., vedoucí práce